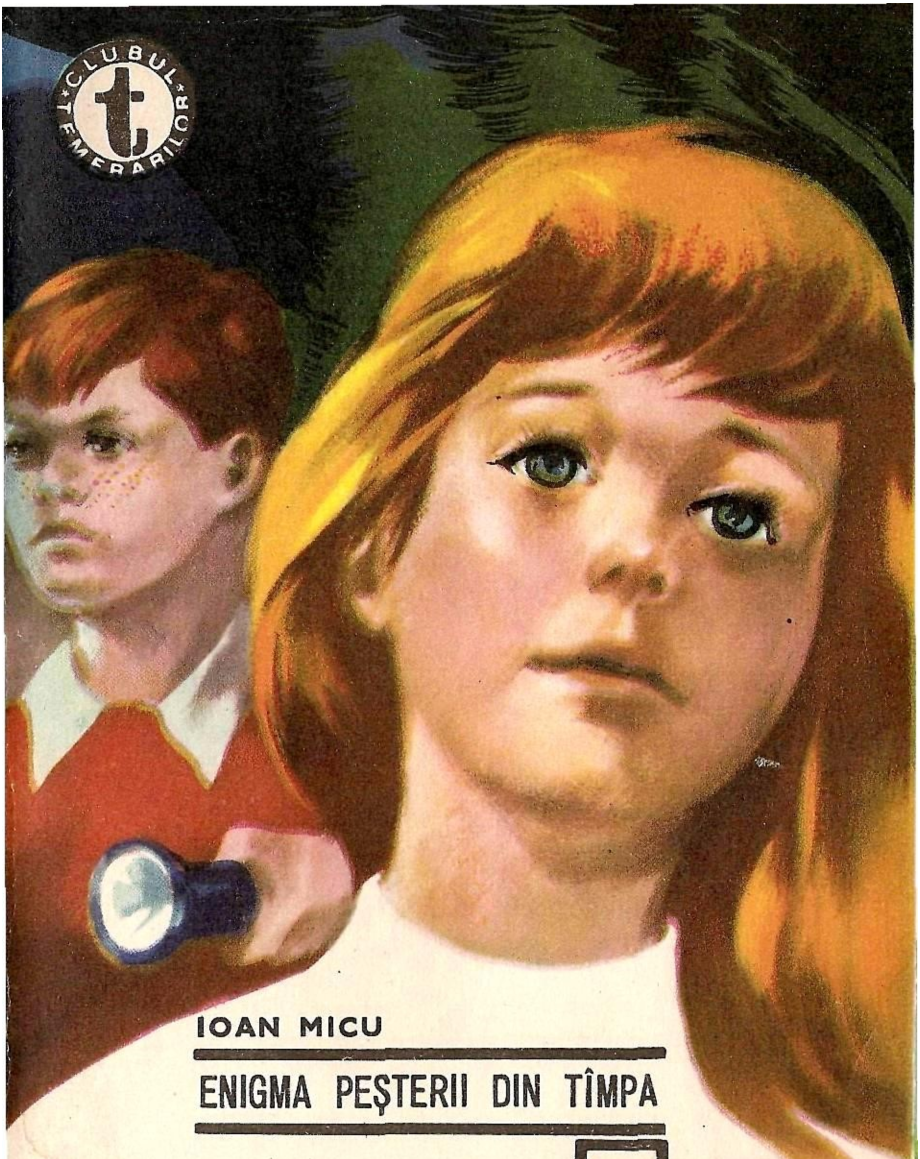
CLUBUL TEMERARILOR
t
IOAN MICU
ENIGMA PEŞTERII DIN TÎMPA
59

IOAN MICU

ENIGMA PEŞTERII DIN TÎMPA

- I -

59
Colectia
CLUBUL TEMERARILOR

1969
Bucureşti
EDITURA TINERETULUI

Redactor responsabil: DELIA DAMIRESCU
Tehnoredactor: GABRIELA ILIOPOLOS.
Coperta de I0NESCU DUMITRU

Capitolul 1
S.O.S.!

Se îngînă ziua cu noaptea...

În cameră e încă întuneric. Paul se săltă în capul oaselor şi întinde mîna după deşteptător. Limbile fosforescente ale acestuia îl fac să tresară. Apoi, în cea mai perfectă linişte, coboară din pat, îşi ia cămaşa, pantalonii şi pantofii de tenis, deschide uşurel-uşurel fereastra, trece peste pervaz, o închide cu aceeaşi grijă, şi cu paşi de pisică se îndreaptă spre fundul curţii.

După scurtă vreme se aude o cucuvea...

De la primul etaj al casei vecine răspunde un miorlăit prelung...

— Pst! se arată după aceea un cap zbîrlit pe balustrada terasei.

— Pst!... Hai!... Îl cheamă cel de jos.

— Acuşica... Numa' niţică răbdare; că abia plecă bunica.

Răcoarea crudă a dimineţii de vară, cu cerul înalt, departe, alburiu, cu ceaţa care se ridică din rouă presărată în puzderie de diamante prin iarbă şi straturile de flori, se strecoară şi în trupul băiatului. Îl înviorează, dar îl şi înfioară. E destul de obosit, adormise tîrziu, măcinat de aceleaşi nelinişti care-l fac să se agite de colo-colo, pregătindu-se să mai lanseze un semnal, însă peste gardul celeilalte curţi sar alţi doi copii, îmbrăcaţi tot în cămăşi albe, scutindu-l să mai repete strigătul păsării aceleia de noapte.

— Sînteţi gata? întrebă unul dintre noii veniţi.

Paul raportează şoptit:

— Gata! Coboară şi Fane. Fetele s-or fi sculat?

— Le-am miorlăit de două ori sub fereastră, dar degeaba. A, uite-l pe Fane!

— Salut, băieţi!

— Salut!

— Haideţi!

Grupul celor patru cămăşi albe se furişează pe după colţul casei, tiptil-tiptil, şi se opreşte în poartă. Adrian îi domoleşte cu un semn, scoate capul în stradă, cercetează atent, cu aer misterios, împrejurimile, scrutează pînă departe în dreapta şi în

stînga şi, pentru că nu vede nimic şi pe nimeni, îşi îndeamnă „subordonaţii” să-l urmeze...

Nu merg mult. Se opresc sub balconul unui bloc.

— Staţi aici!... Să le mai chem o dată!...

În fugă, Adrian traversează şi se adăposteşte cu spatele de o poartă, de parcă s-ar fi apărat de nişte ţintaşi nevăzuţi. Din gâtlej îi porneşte un miorlăit strident.

Nici un răspuns.

— Miauuuuu!... De această dată semnalul e de o intensitate mai mare, ceea ce face ca la unul din etajele superioare să se deschidă două ferestre. Una, fără să fie simţită, cealaltă cu zgomot. Se aude vocea răguşită a unei femei:

— Fi-ţi-ar mîţele de rîs să-ţi fie, madam Popescu!

O cutie de conserve, goală, se izbeşte zdrăngănind de trotuar, la numai cîţiva paşi de picioarele băiatului. Acesta tresare, oftează, fiindcă nu ştie nimeni ce e-n sufletul lui; bagă mîinile în buzunarele pantalonilor — poartă pantaloni lungi, spre deosebire de restul băieţilor — el e mare, a terminat a opta, dă admiterea — şi se sprijină mai bine cu spatele de poartă. „Ce mă fac cu adormitele astea?” N-apucă să-şi termine gîndul, că se trezeşte pierzîndu-şi echilibrul şi cade, spre mirarea lui, pe spate.

— Vai!... Ce-i?... răsună două glasuri speriate.

Adrian, buimăcit de căzătură, nu înţelege cum de a ajuns cu obrazul la sandalele fetiţelor.

— Şeful!

— Adrian! suflă a doua.

— A, voi aţi deschis poarta!... se ridică el, scutu-rîndu-şi înciudat pantalonii lungi. Somnoroaselor!

— Nu te supăra, am auzit de prima dată semnalul, acum mai bine de o jumătate de ceas, dar era încă acasă mama.

— Bine, bine...

— Cred că te-ai lovit zdravăn.

El le măsoară peste umăr:

— Ce, asta-i căzătură? Nici nu mă doare. De loc nu mă doare. Fără să-şi dea seama că se contrazice îşi pipăie mereu spatele.

Acum grupul s-a mărit. Toţi şase, departe de casă, deci fără teama de a fi descoperiţi de ai lor, se grăbesc. Adrian, etalîndu-şi ca un adevărat şef pantalonii lungi, e cînd în frunte, cînd în

urmă, privindu-i ocrotitor, cu superioritate, copleşit de faptul că trebuie să le poarte de grijă acestor „puşti” pe care i-a sculat cu noaptea-n cap.

Acolo unde strada Castelului face unghi cu Ciucaşului, în faţa transformatorului electric, şeful îi opreşte. Îşi priveşte ceasul. Deşi părinţii i-l promiseseră numai dacă va lua admiterea, i l-au dat mai înainte, convinşi fiind că acesta este cel mai grozav stimulent pentru un băiat dezgheţat ca el.

— Ne vedem la punctul de întîlnire peste o jumătate de oră. Potriviţi-vă ceasurile! la mine este cinci şi patruzeci şi şapte... Fiecare merge pe unde am stabilit aseară, nimeni nu se abate de la consemn! Respectaţi traseul. Perfect! Salut!

— Salut, Şefule! răspunde ceata.

...Şi la şase şi şaptesprezece minute în faţa miliţiei stau cei şase copii, patru băieţi şi două fete, îndemnîndu-se unul pe altul să intre.

— De ce nu intri tu întîi, Adriane, eşti şef?! face Aghiotantul, proptindu-şi picioarele în prima treaptă a scării şi opunînd rezistenţă fratelui său care-l împinge din spate.

— De cîte ori să-ţi spun că eu trebuie să rămîn ultimul? Vreau să văd dacă nu ne-a urmărit cineva.

Rodica, poreclită şi Nas-în-vînt, îşi scutură codiţele răsucite ca două coarne de berbec în jurul urechilor:

— Cine să ne urmărească? Nu cred ca „ei” să ştie de existenţa noastră. Petre nu ne-a trădat.

— Ce ştii tu, femeie!? rosteşte hamletian cel cu pantaloni lungi. Şi cu un gest îi arată strada: „Du-te la mînăstire!”

— Am văzut şi noi „Hamlet”, răspunde înţepată „femeia” de treisprezece ani. Nu mai gesticula, că era să-i bagi degetu-n ochi lui Fane. Şi nu mai fă atîta caz de şefia ta.

— Nu fac nici un caz, dar sînt mai mare.

— Bine! se-nfurie Rodica. Am.să-ţi demonstrez că eu sînt mai matură! Dacă ţie ţi-e teamă, intru eu!

Adrian, însă, găseşte un pretext prin care să nu i se scadă prestigiul şi autoritatea:

— Să salvăm întîi femeile şi copiii!... Bărbaţii rămîn ultimii.

Cu un „Ha!” scurt, pe care i-l aruncă sfidător în faţă, Nas-în-vînt împinge poarta...

După ce intră în curtea miliţiei, se opresc la cîţiva paşi de ghişeul prin care se vede un ofiţer scriind. Acesta îi priveşte şi

cască ochii mirat:

— Ce-i cu dumneavoastră aici, tovarăşi pionieri? Cam devreme pentru buletine.

Nu răspunde nimeni.

Ofiţerul se ridică, ocoleşte masa şi iese în curte.

— Ia spuneţi lui nenea miliţianul, ce doriţi? Privirile grupului coboară spre cizmele strălucitoare ale ofiţerului, apoi se întorc spre Adrian, brusc. Acesta se înroşeşte ca un rac fiert, înghite de cîteva ori în sec, după care dă drumul lecţiei învăţate pe dinafară:

— Bună dimineaţa, tovarăşe ofiţer! Grupul „Braşovia” are de comunicat o chestiune importantă tovarăşului comandant al miliţiei!

Locotenentul major îşi reţine cu greu zîmbetul care-i mijeşte în colţul gurii, ia poziţia de drepţi şi salută:

— Bună dimineaţa, tovarăşi din grupul „Braşovia”! Dumneavoastră, tovarăşe — i se adresează lui Adrian — sînt convins că sînteţi comandantul grupului.

— Da, Şeful! răspunde răspicat şi umflîndu-şi pieptul Adrian. Putem vorbi cu tovarăşul comandant?

— Pentru moment, regret, dar nu e aici. Nu-mi puteţi spune mie despre ce este vorba?

— Nu! Problema este foarte importantă, de viaţă şi de moarte!

— Tovarăşul comandant vine mai tîrziu. Eu n-aş putea să vă ajut cu nimic? insistă ofiţerul.

Aghiotantul, care prinsese curaj, văzînd seriozitatea şi amabilitatea locotenentului major, se strecoară în faţa fratelui său:

— Nu, tovarăşe, numai cu tovarăşul comandant!

Mîna puternică a Şefului îl cheamă la ordine. „Cheamă” e un fel de a spune, pentru că bondocelul, apucat de guler şi smucit cu putere la o parte, se învîrteşte de două ori precum pămîntul în jurul axei sale şi ajunge în braţele lui Fane, zis „Arici”.

— Tu nu te băga!

— Îmi pare rău, tovarăşi din grupul „Braşovia”, dar, trebuie să-mi spuneţi mie mai întîi despre ce e vorba, pentru ca să-i pot raporta tovarăşului comandant. Şi dacă dumnealui va socoti de cuviinţă, o să vă primească, Pînă atunci, poftiţi şi luaţi loc...

Fără să fi fost observat, din prag, un bărbat scund, puţin grăsuţ, cu părul încărunţit, urmăreşte zîmbind conversaţia. Se pare că e acolo de vreo cîteva minute, pentru că întreabă amuzat:

— Şi ce-aţi vrea să-i spuneţi tovarăşului comandant?

Toate capetele se răsucesc spre uşă. Ofiţerul îşi pocneşte călcîiele şi salută milităreşte:

— Să trăiţi, tovarăşe colonel!

— Ce-i cu copiii?

— Vor să vorbească cu dumneavoastră.

— Ei, piţigoilor?! priveşte colonelul feţele serioase ale celor şase voinici.

— O chestiune de viaţă şi de moarte! repetă misterios Adrian.

— Pe cuvîntul dumitale? Glasul comandantului are un ton şăgalnic.

— Pe cuvîntul nostru de pionieri! răspund toţi în cor, chiar şi Dudi-aghiotantul, cu toate că el nu are încă această calitate, de aceea nici nu poartă cravată.

— Dacă e o problemă atît de serioasă, poftiţi la mine în birou... Numai să nu mă ţineţi mult, că am de lucru.

Încăperea în care intră e spaţioasă, cu ferestre largi, prin care soarele îşi aruncă oblic razele-i lungi, roşietice, spuzind pereţii.

— Să facem cunoştinţă! Eu sînt colonelul Jibleanu. Tovarăşe Şef, prezentaţi-mi grupul!

Adrian înghite din nou în sec, ca întotdeauna cînd este pus într-o situaţie ieşită din comun, ia poziţia de drepţi, aşa cum văzuse la ofiţerul de serviciu, şi se conformează:

— Eu sînt Adrian!... Rodica, Sanda — fetele fac cîte o plecăciune — Paul, Fane şi Dudi-aghiotantul. Băieţii îşi scot pieptul, încercînd să-l imite pe Şef.

— Aveţi şi aghiotant? Sînteţi organizaţi, văd, după cum scrie la carte! Luaţi loc şi povestiţi-mi! Tovarăşe Adrian, ce v-a făcut să veniţi la miliţie, la ora asta mai potrivita pentru somn, cînd soarele nu s-a ridicat bine deasupra munţilor?

În ochii băiatului se ivesc lacrimi, dar se stăpîneşte să nu se facă de rîs în faţa „subalternilor”. Răspunde cu glasul sugrumat:

— Tovarăşe colonel, bandiţii din coridorul secret l-au răpit pe Petre!

Capitolul 2
ENIGMA DIN CORIDORUL SECRET

Venirea lui Fane — tocmai din inima Olteniei, cu jargonul său plin de umor şi cuvinte încă necunoscute pe aici, expresii ca „mă duc într-un fiştigoi”, ceea ce vrea să însemne mă duc într-o fugă, sau „văzuşi, străfigă”, adică ai văzut, a strănutat, ori „mîncai tot cotoiul”, asta traducîndu-se prin expresia că a mîncat o pulpă întreagă de pui — a adus un plus de veselie dar şi de neobişnuit în jocurile copiilor de pe strada Castelului. Neobişnuitul s-a manifestat printr-o subită dragoste pentru alpinism — şi a pornit tocmai de la Fane, fiindcă vărul lui, Andrei Ionete, maestru al sportului, era alpinist — prilej de mîndrie pentru copil, care nu mai contenea cu laudele: „Cînd bătu văru-meu recordul, fusei chiar lîngă el! Io steteam jos, aproape de ăi din juriu. Doamne, Gogule, ce-l mai lăudau!... Mă, să-l fi văzut voi cum se ardica punînd un picior ici, unul colo, cum bătea pioleţii, cum sălta cu coarda după el!... Muică, ce m-aş fi suit şi io! Uite-aşa trăgea coarda, uite-aşa! Şi cînd ajunse sus, îmi făcu semn cu mîna... E grozav, mă, fantastic!”

La început ceilalţi copii îl cam luaseră peste picior — ei erau de la munte, ştiau mai bine cum e cu alpinismul — fapt care nu l-a supărat cîtuşi de puţin pe micul „juvete”, aşa cum îl porecliseră mai întîi. După ce se obişnuiseră cu el şi nu-i mai luau în seamă ciudăţeniile limbajului, renunţaseră şi la supranumele de juvete. Sanda a fost aceea care — din pricină că el umbla totdeauna cu părul zbîrlit, deşi purta şi un pieptene în buzunar — îl botezase „Ariciul”.

— Să-mi dai un miel! i-ar fi răspuns Fane.

— De ce? s-a mirat fata.

— Nu-mi schimbaşi numele?!

Bineînţeles că Sanda n-a avut de unde să-i dea miel, dar porecla a rămas...

Nu mică le-a fost nedumerirea părinţilor cînd, într-o bună zi, s-au trezit fără frînghiile de rufe, fără sîrmele care atîrnau prin poduri sau curţi, fără ciocane, şi cînd i-au văzut pe copii scotocind prin toate ungherele, scoţînd din pereţi, din magazii, scoabe, piroane, inele de fier...

Cu frînghiile făcute colac pe umeri, cu ghiozdanele, sacoşele şi rucsacurile ticsite de cuie, ţinte, sîrme, plecau dis-

de-dimineaţă spre „Curmătură” — şi pe scările care urcă spinarea Tîmpei ajungeau în vîrf.

Desigur, prima oară a fost mai complicat; Fane, care se pretindea atotcunoscător în tainele alpinismului, în realitate era „clei, tămîie”. El nu făcuse altceva decît să înflorească cu imaginaţia lui înflăcărată ceea ce-i povestise vărul său Ionete. Dar cum o idee se cere să fie pusă în practică — cel puţin aşa socotise Adrian — au pornit asaltul unor stînci. Fireşte, nu înainte de a se informa despre regulile şi tehnica acestui sport, din cărţi şi de la cinematograf ori televizor, în special dacă jurnalele de actualităţi cuprindeau vreo secvenţă cu „căţărături”, cum le zicea Fane. Şi încetul cu încetul frînghiile de rufe s-au transformat în corzi veritabile; piroanele şi scoabele deveniseră pioleţi autentici, iar ciocanele — unele de lemn, care folosiseră la bătutul şniţelelor — erau ciocane alpine. Alpenstockuri încă nu-şi procuraseră, dar nu era timpul pierdut.

În fine, în fiecare zi „atacau” un obiectiv tot mai înalt. Aşa au ajuns şi pe colţul acela de stîncă, la vreo cincisprezece metri deasupra locului de pornire, mai sus de serpentina care trece spre Valea Răcădăului. Întîi urcase Adrian; mai greu, mai zdrelindu-şi mîinile — gemînd mut pentru a nu scădea în ochii „puştimii”, deşi aproape îi dăduseră lacrimile — însă, oricum s-a umplut de glorie, adică a-ntins fosta frînghie de rufe pînă sus. După el, mult mai uşor, a urcat Paul. Al treilea a fost Petre.

Vrînd să crească în ochii fetelor, în special să cucerească admiraţia „Taciturnei”, adică a Sandei, cu toate că avea coarda alături, Petre nu se ţinea de ea, ci la fel ca Adrian se urca agăţîndu-se de pietre, de buruieni groase, de rădăcini, pînă cînd s-a petrecut întâmplarea...

Ajunsese dincolo de jumătatea distanţei, cînd un picior i-a alunecat şi a rămas atîrnat în mîini de o rădăcină groasă.

— Ţine-te bine! i-a strigat Aghiotantul.

— Cad! a răcnit el înspăimîntat. Se desprinde ră-dăcinaaa!

Într-adevăr, încet-încet, vîna aceea de lemn de care se prinsese cu toată desperarea începuse să cedeze, o dată cu pămîntul în care era crescută.

— Coarda! Apuca-te de coardă! l-a îndemnat Adrian din vîrful stîncii.

— N-o mai ajung!

— Fane! întinde frînghia şi trage-o spre el!... Mişcă mai

repede!... Acum agaţă-te, Petrică!... Fugiţi de-acolo!...

Era şi timpul. Abia reuşise sa prindă cu o mînă funia, că o bucată mare de pămînt s-a desprins cu rădăcină cu tot, năpustindu-se cu zgomot la vale.

Petre, uitînd de sperietură, mai întîi s-a mirat, apoi a strigat cît l-au ţinut puterile:

— O peşteră!... O peşteră, băieţi, aici e o peşteră! Toţi au fost furaţi imediat de noutate.

— S-o vedem şi noi!

— E mare?

— Nu-mi dau seama!.

— Staţi! a strigat Adrian, căruia îi venise o idee. Ariciule, trage coarda pînă ajunge Petrică în dreptul deschizăturii!... Foarte bine!... Spune, Petrache, ce vezi?

— O... o hrubă mare!

— Bine, cobor la tine... Ai pe ce să stai?

— Stau chiar pe gura peşterii...

Şi cum se ştie că e mai uşor să cobori decît să urci, din cîteva mişcări acrobatice, ca la circ, Adrian a fost alături de descoperitor.

— E grozavă!... Fantastică!

— Da, mă, fantastică!

— Dacă am avea un chibrit...

— Să se ducă cineva!

Adrian s-a aplecat spre cei de jos:

— Legaţi restul de scule şi satîrul!... Le tragem sus... Aghiotantul, Taciturna şi Nas-în-vînt se deplasează la domicilii! Aduceţi tot ce găsiţi pentru iluminat: lanterne, luminări, felinare... În zece minute să-mi fiţi aici! Executarea!... Paul, coboară şi tu să ne ajuţi!...

— Şi eu ce fac? s-a înspăimîntat Fane Mitache.

— După ce coboară Paul, urci şi tu!... Şi dă-i zor cu legatul sculelor!...

Frînghia a-nceput să se scuture, şi pe nodurile ei s-a lăsat să alunece Paul.

— Într-adevăr, e colosală! O fi adîncă?

— Vedem noi numaidecît, i-a răspuns Petre. Aşa, pare destul de adîncă.

Şeful a făcut cîţiva paşi în interior. Ceilalţi l-au urmat.

— Heheheheiiiii! a chiuit Adrian spre străfundul peşterii,

făcîndu-şi mîinile pîlnie.

— Hehehei! i-a răspuns ecoul. S-au privit plini de uimire.

— Tunelul ăsta duce în partea ailaltă! a exclamat Adrian, după o frîntură de clipă.

— Unde în partea ailaltă?

De afară s-a auzit glasul speriat al „Ariciului”:

— Băieţi! Ce-i cu voi? Cine face aşa de urît?... Dar nu i-a răspuns nimeni. Paul şi Petre se gîndeau la ceea ce le spusese Şeful. Fane a strigat din nou:

— Băieţi, de ce nu-mi aruncaţi funia?... Nu m-au-zirăţi, măăăă?...

Adrian i-a făcut semn lui Petre să dea drumul frînghiei. Dar nu şi-a desprins privirile din întunericul care începea la numai cîţiva paşi înaintea lui, întuneric care-l atrăgea, îl cutremura, fascinîndu-l în acelaşi timp. În mintea lui îşi făcuseră de acum loc minunile pe care le-ar fi putut descoperi: silexuri, vase de lut umplute cu grîu, papirusuri cu aventuri ale unor cavaleri celebri, iatagane, tuiuri tătărăşti, armuri teutonice... Peste toate însă plutea, împotriva tentaţiei, un craniu cu orbitele căscate, negre de pămînt, care-i rînjea ştirb. Dar el, Adrian, era un temerar!...

— Uitaşi de mine. Şefule! s-a iţit la gura deschizăturii capul zbîrlit al „Cavalerului Mitache”.

Şeful, care se închipuia deja un tînar falnic, semeţ, pe un cal înzăuat, aşa cum văzuse prin filme, i-a făcut semn să tacă. Apoi a aşteptat ca Ariciul sa intre în peşteră, i-a adunat pe toţi în jurul său şi, asemeni unui erudit profesor de istorie, a-nceput să se plimbe prin faţa lor, ţinîndu-şi mîinile la spate şi explicîndu-le:

— Sîntem informaţi — fără îndoială sursele nu sînt sigure — că între vechea cetate „Braşovia”, situata pe creasta muntelui Tîmpa, şi Turnul Primăriei, a existat un tunel de legătură...

— Cum ziseşi?! A existat o cetate cu numele de „Braşovia”?! a întrerupt, ridicînd sprîncenele, Fane Mitache, zis Arici. „Braşovia”, auzi ce frumos sună! Da’ de unde ştii?

— Ei, de unde?! De la istorie. Apoi îşi drese glasul, revenind la tonul de mai înainte: Vă rog să nu mă întrerupeţi... Din această cetate n-a mai rămas nimic... Deodată, Adrian s-a oprit locului, lovindu-se cu palma peste frunte, şi-a adunat toate puterile ca să-şi sugrume emoţia, şi a izbucnit: Băieţi, ce-ar fi să denumim grupul nostru „Braşovia”?!

— Grupul „Braşovia”?!... Fantastic!...

N-au mai putut continua. De jos s-au auzit cîteva miorlăituri şi strigăte de cucuvea.

— Ai noştri!... Veniră!... Cu feştilele!... şi Fane s-a repezit spre ieşire, de era gata-gata să cadă-n cap..

— Era s-o feşteleşti, Ariciule!

— Io?! S-o crezi tu! a făcut el pe grozavul.

— Hai, hai, aruncă-le frînghia!

Aduseseră două felinare — dintre care unul cu sticla crăpată — o lanternă mare, lumînări şi, nu se ştie de unde, o lampă de petrol, pe care Dudi-aghiotantul — oricît a fost de încolţit cu întrebările — n-a vrut în ruptul capului să spună de unde a şterpelit-o, Adrian ştiind că în casa lor nu exista nicăieri un asemenea obiect.

— Acum, pentru că nu lipseşte nimeni, s-a întors Şeful către grup, lăsînd baltă „ancheta cu privire la provenienţa lămpii cu petrol”, ascultaţi cu toţii ce am hotărît: Linişte!... Fetelor, lăsaţi chicoteala!... Dudi, scoate degetul din nas!... Atenţiune!... De astăzi înainte — Şeful a devenit marţial — grupul nostru va fi supranumit „Braşovia”!... Grupul „Braşovia”!...

— Fantastic!

— Colosal! Adrian s-a oţărît:

— Ce fantastic, ce colosal?!... Miraculos, poate, a găsit el o nouă expresie care nu făcea parte din vocabularul cetei.

— Oh, da, miraculos! a şoptit Taciturna.

— Tăcere, Taciturno!... Spuneam mai înainte băieţilor că am făcut o descoperire. Cu siguranţă că ne aflăm între ruinele vechii Braşovii. De aici mi-a venit ideea cum să ne numim noi. Ca orice grup însă, care se constituie pentru operaţiuni grave şi serioase, trebuie să ne legăm prin jurămînt că vom păstra taina acestei ascunzători, că vom ţine secrete acţiunile noastre, acum şi în vecii vecilor!...

— Să jurăm! a propus Fane.

— Da! Să jurăm pe cuvîntul nostru de pionieri!

— Pe cuvîntul nostru de pionieri! au răsunat glasurile copiilor.

Numai că imediat s-a auzit Dudi-aghiotantul smior-căind. Buza de jos i se întinsese şi bărbia îi tremura.

— Eu... eu... pe ce să mă jurrrr?...

Adrian a devenit dintr-o dată mai tandru, aşa cum nu-l cunoştea nici unul din grup:

— Dudi, băieţel, ce-i cu tine?

— Hai mă, Dudi, stai mereu! s-a înduioşat şi Fane. Aghiotantul nu şi-a mai putut opri nodul care i se pusese în gît şi a izbucnit în nişte lacrimi mari cît pumnul:

— Eu nu sînt... pionier, a bîiguit el printre sughiţuri.

— Aşa e, uitasem! Şi Şeful, nu degeaba era cel mai mare, a găsit soluţia: Tu juri pe cuvîntul tău de viitor pionier!

Printre nourii de pe fruntea băieţelului s-a ivit soarele. Şi-a şters nasul cu dosul palmei, şi-a ridicat cu un gest eroic pantalonii şi, lipindu-şi palmele de coapsele zgîriate, a răcnit:

— Pe cuvîntul meu de viitor pionier!

— E-n regulă! Acum, la treabă! Adrian a luat în mînă satîrul şi lanterna: Fane, aprinde „mijloacele de iluminat” şi împarte-le!... Pornim în următoarea ordine: fetele la mijloc. Eu în frunte. Dudi lîngă mine. Restul băieţilor formează ariergarda. Gata!

— Gata! au răspuns cele şase glasuri, hotărîte să cucerească tainicul coridor.

Lumina tremurătoare a lanternei, felinarelor şi lumînărilor — lampa o lăsaseră la intrare — descoperea în faţa copiilor un gang care la fiecare pas cotea cînd într-o parte, cînd în cealaltă, mergînd parcă spre centrul muntelui. Bolţile de piatră sclipeau de umezeală. Ici-colo apăreau spaţii goale, din care căzuseră pietrele. În locul acestora se vedea pămîntul negru. Cîte o rădăcină rătăcita spînzura de tavan, asemeni unor tentacule ale cine ştie cărei caracatiţe. Se cunoştea că tunelul fusese cioplit de o mînă omenească. Acolo unde stîncile se întrerupeau, bolţile erau făcute din bolovani şlefuiţi, lipiţi între ei cu o tencuială solidă care, lovită de satîr, scotea scîntei.

Aerul era înecăcios, mirosea a mucegai. Pe măsură ce înaintau se făcea mai rece, iar drumul devenea din ce în ce mai anevoios. Tot mai multe lespezi, desprinse din pereţi, le astupau calea. Nu vorbea nici unul, deşi toţi ar fi vrut să se întoarcă; în inimi li se cuibărise o teamă nedesluşită, dar n-o rosteau, să nu se facă de rîs unii faţă de alţii. Puneau „feştilele”, cum le numise Fane, deoparte, apucau lespedea care-i împiedica să înainteze şi, opintindu-se din răsputeri, îşi croiau drum liber, să ajungă în partea „cealaltă”, despre care le vorbise Şeful. Apoi tot el, cu satîrul pregătit, înainta în frunte, aşteptînd să apară din întuneric vreo pasăre de noapte, ori vreun liliac vampir, cum aflase că există prin asemenea locuri. Dar nimic.

Coridorul o lua cînd spre dreapta, cînd spre stînga.

Ajungînd într-un loc mai larg, au constatat o bi-furcaţie mare spre dreapta.

— Rămîneţi pe loc! a ordonat Adrian. Voi cerceta singur, n-are rost să ne strecurăm toţi. Dacă dau de ceva, vin şi vă chem.

Înainta pas cu pas, tatonînd terenul. Pereţii coridorului acestuia erau tencuiţi în întregime. În tavan, o spărtură folosea drept gură de aerisire, dar se pare că fusese astupată. Apoi bifurcaţia s-a lărgit, şi Adrian a intrat într-o cameră spaţioasă, în care o masa şi două scaune stăteau neclintite într-un colţ. Pe masă — două cutii de conserve, goale, mucegăite, fără etichete. În rest, nimic, nici urmă de tuiuri tătărăşti, coifuri sau armuri medievale. S-a întors la grup, dezamăgit.

— Ce ai găsit?

— Nimic. Să mergem!

Un felinar se stinsese demult, după el o lumînare. Celălalt felinar abia mai pîlpîia. Deodată coridorul s-a înfundat brusc. Erau într-un fel de încăpere mai mărişoară, perfect rotundă, care nu avea altă ieşire decît gangul pe care veniseră. Dudi a tuşit aproape sufocat. Nas-în-vînt a îndrăznit să şoptească:

— Nu prea e aer... Poate ar fi mai bine să ne întoarcem...

Dar Adrian, ca orice şef, avînd o cultură vastă — citise nu ştiu cîte cărţi cu peşteri şi tunele ale piraţilor, haiducilor, „Contele de Monte-Cristo”, „Ultimul mohican” — a poruncit:

— Pipăiţi pereţii! Trebuie să existe un mecanism care să deschidă uşa secreta.

Dintr-o dată şi-au amintit cu toţii de basmele Şeherazadei, de filme, de cărţile de aventuri citite pe ascuns. Nas-în-vînt obişnuia să pună în manualul de limba franceză romanul pe care nu-l putea lăsa din mînă; Fane se băga sub plapumă şi, la lumina lanternei, parcurgea grăbit filă după fila, sorbind pal-pitantele întîmplări ale lui Winnetou; Taciturna ascundea ochelarii bunicii şi, pînă cînd să şi-i găsească, fata „învăţa” de zor ce făcuse „Regina Margot” la vremea ei... În sfîrşit, fiecare avea o metodă. De aceea nimeni nu s-a mirat auzind porunca lui Adrian. Imediat, în pereţi, au început bocăniturile. Au luat piatră cu piatră, lespede cu lespede, dar uşa tainică nu şi-a trădat existenţa... S-au adunat în mijlocul încăperii. Stăteau pe vine, ca indienii la sfat. Obosiseră, dar ardeau de curiozitate. Şi se închipuiau cu adevărat indieni. Marea căpetenie „Pană de arici”

a oftat plin de amărăciune:

— N-o găsirăm!…

Una dintre „amazoane” şi-a lăsat capul în piept:

— Poate nici nu există…

Dar „împăratul Adrian” a contrazis-o:

— Simţi că e un curent de aer?

— Da.

— Atunci înseamnă că există o uşă, sau o deschizătură pentru ventilaţie. Nu puteau trăi ca şobolanii.

— Bine, bine, dar unde e?

— Mai stăm puţin, şi o luăm de la capăt.

A oftat fiecare în felul lui, şi aşa au făcut. Însă tot degeaba. Pînă cînd Dudi-aghiotantul, care se învîrtea mereu în faţa a două pietre mari, fără a îndrăzni să se apropie prea mult de ele, a strigat, la fel cum făcuse Petre mai înainte:

— Cad!

S-au bulucit într-acolo.

Din nebăgare de seamă, împiedicîndu-se, Dudi a apăsat o lespede, şi aceasta s-a dat în lături. Un val de aer proaspăt a năvălit în încăperea în care se aflau.

— Colosal!

— Fantastic!

— Miraculos!

— Staţi! a strigat Şeful. Atenţie mărită!… Să nu fie capcane… Pe aici pot fi o mulţime de „chestii”…

Au păşit în noul coridor care semăna leit cu primul, doar că aici era mai mult aer, dar „chestiile” la care se aştepta Adrian nu se iveau de nicăieri. La un moment dat, însă — probabil fiindcă cineva călcase sau atinsese din neatenţie vreun mecanism secret — în faţa lui Adrian a coborît cu o viteză uimitoare un grătar de fier care le-a blocat înaintarea.

Apariţia grătarului ca şi zgomotul produs de acesta i-a încremenit. Şi graiul parcă le pierise. Dudi îl ţinea de brăcinar pe Paul, iar Sanda rămăsese cu gura căscată şi ochii holbaţi la drugii aceia ruginiţi care apăruseră ca din pămînt înaintea lor.

Au trecut minute lungi, fără să îndrăznească vreunul să vorbească. Într-un tîrziu, tot Dudi, căruia îi trecuse spaima, a întrebat:

— Nu mai mergem?

Atunci de-abia s-au dezmeticit cu toţii. Atîta s-au sucit, atîta

s-au învîrtit, pînă cînd Paul, care se va dovedi şi mai tîrziu un adevărat viteaz, a dat peste un mîner ascuns într-o cutie metalică, bine camuflată în stîncă. Mînerul acela declanşa mecanismul grătarului, făcîndu-l să urce şi să coboare. Cum călcai pe el, cum se ridicau sau se lăsau gratiile.

— Aţi văzut c-am avut dreptate? s-a fălit Adrian. Am spus eu că pe aici sînt curse. Acum trebuie să înaintăm cu şi mai mare băgare de seamă.

După un timp, gangul s-a lărgit, era mai puţin distrus. Lanterna băiatului cu pantaloni lungi descria cercuri mari pe pereţi, studiind fiecare crăpătură. Nici umezeala nu ajunsese pînă aici. Aerul era plăcut, rece, dar uscat. Dintr-o dată lanterna n-a mai întîlnit nici un obstacol, şi lumina ei s-a prelungit într-un hău negru.

— Ce peşteră mare!

Razele lanternei scormoneau pietrişul aşternut la picioarele lor.

— Adrian, uite!... În glasul Taciturnei ceilalţi au ghicit o îngrijorare care le-a născut fiori în şira spinării.

— Ce-i?

— Uite!... Un schelet!...

— „Casa morţilor”!

— Începe să-mi fie frică!

— Nu vă speriaţi!... Sînt numai oase! — Şi mucuri de ţigări!...

— Da, şi mucuri de ţigări, concluziona Şeful. Pe aici umblă oameni!...

Capitolul 3
WIENER-WALZER

Deasupra pieţei centrale a oraşului, masiv şi impunător, retezat parcă la vîrf, înfipt bine pe pămîntul acesta pietros şi aprig, dăinuie de mai multe sute de ani — pavăză a vechii cetăţi — bastionul tăbăcarilor, puternică fortăreaţă cu creneluri şi ambrazuri, temeinic ridicată din steiuri dăltuite. De aici, pînă la celălalt bastion, al ţesătorilor, se-ntinde un univers nesfîrşit, plin de ascunzişuri şi taine, imperiul copiilor: serpentine aşternute cu pietriş; brazi, arţari şi fagi seculari cu inimioare încrustate în scoarţă; tufişuri şi arbuşti de soc şi măceşi, al căror miros se împleteşte cu cel de răşină; garduri vii — mărginind aleile ca nişte balustrade — în care se recunoaşte mîna măiastră a grădinarului; flori şi ciripit de păsărele; bănci de lemn sau de piatră, ademenind spre odihnă şi reverie; enigme nedezlegate de veacuri; amintiri risipite în timp şi printre copaci, în iarba şi frunzele uscate şi depuse în straturi; şoapte ascunse şi răzleţite în aer, dar rămase aci, suspendate de crengi sau zburînd de colo-colo, ca nişte fluturi nevăzuţi; castelul de apă...

Omul în pantaloni lungi şi-a privit ceasul pentru a treia oară. Lîngă el, pe aceeaşi bancă, Dudi-aghiotantul scormonea pietrişul cu vîrful sandalei.

— Termină, Dudi!

— Ce te „inervezi”? Încă nu-i zece!

— De unde ştii tu că nu-i zece?

— Păi se vede ceasul din turnul primăriei. Uite, e zece fără trei minute.

— Nu te mai lua după ăla din turn; merge prost; E zece fără două... Doar ştii că l-am potrivit după radio.

— Lasă că vin ei...

Nerăbdător, Adrian s-a ridicat pentru a se uita spre capetele aleii. Cu un gest de nemulţumire şi-a scos ochelarii de soare, doar-doar o vedea pe vreunul dintre cei aşteptaţi.

— Mi-e sete, Adriane!

— Nu mă sîcîi. Du-te şi bea singur!

— Dar n-ajung, vino, să mă ţii.

De la nivelul promenadei — pe marginea căreia se zbenguie numeroşi copii, într-un chioşc anume amenajat, cu

bare de gimnastică, balansoare şi leagăne — creşte un perete care se sfîrşeşte într-o terasă. Acolo, deasupra, la cîţiva metri în interior, se înalţă acoperişul castelului de apă, ferit privirilor de un hăţiş des, prin care se încîlcesc plante agăţătoare. Clădirea lasă impresia că se prelungeşte pe sub perdeaua de verdeaţă, din munte în afară, de parcă muntele ar fi fost adus aici şi aşezat peste o parte din ea, după ce fusese terminată.

Peretele, construit ca o stavilă împotriva alunecărilor de pămînt, a torenţilor — din cînd în cînd batrîna Tîmpă îşi învăluie crestele pleşuve în caiere de ceaţă, iar din ceruri se năpustesc puhoaie — e întregit arhitectonic de trei coloane, la picioarele cărora un mic havuz adună apa rece, cristalină, care ţîşneşte chiar din inima muntelui.

După ce şi-a potolit setea, „marele aghiotant”, în vîrstă de opt ani, a plescăit satisfăcut, slobozind un oftat de uşurare şi, ţinîndu-şi fratele de mînă, s-a întors spre bancă.

— Uite-i!

— Aţi venit?

— Salut, Adriane!

— Care, Adriane? Cînd sîntem în misiune eu sînt Şeful, e limpede?

Şi-a pus mîinile la spate, şi din trei paşi i-a trecut în revistă:

— Fane!... Sanda!... Rodica!... Petre!... Paul!... Copiii răspundeau scurt, luînd poziţia de „drepţi”.

Singură Taciturna a dat din cap.

— Dudi-aghiotantul!

Cel strigat însă, mic şi îndesat, cu ochi negri ca pana corbului şi părul blond — nu-şi merita prin nimic titlul de aghiotant, dar i-a fost atribuit pentru că e fratele Şefului — urmărea zborul zglobiu al unui fluture mare, alb, care se învîrtea la cîţiva centimetri de nasul lui.

— Dudi-aghiotantul! a repetat sever Adrian, scăpărînd scîntei din priviri.

— Ia lasă-mă! Dudi, pe numele lui adevărat Tudor, şi-a adunat sprîncenele, probabil vrînd să se încrunte. Pe toţi îi strigi: pe Paul, pe Rodica, pe mine, dar pe tine de ce nu te strigi?

Stupoare. Pînă şi Adrian a rămas cu gura căscată. Apoi, revenindu-şi, a tunat:

— Dudi-aghiotantul! Dacă nu răspunzi la apel, te trimit acasă. Disciplina-i disciplină.

— Bine... prezent... „şefule”! l-a zeflemisit bondocelul.

— Gata! Acum, pentru că sîntem toţi, la drum!

Desigur, perechile tinere, grupurile de pensionari cu părul nins, femeile care împingeau landouri, singuraticii care citeau ziare ori reviste — în sfîrşit, toţi cei care ieşiseră la aer curat, în această frumoasă dimineaţă de duminică — n-au fost deloc surprinşi văzînd cum un grup de copii o ia la goană pe serpentine.

Prin umbra deasă, plăcută, prin frunzişul foşnind sub adiere, ici-colo străbăteau raze pe care alergau gîzele...

S-au oprit unde ultima serpentină face o cotitură spre luminoasa Vale a Răcădăului. Cu un gest, Adrian le-a impus tăcerea. A cercetat atent împrejurimile, după care le-a împărţit sarcini.

— Aghiotantul şi Taciturna rămîn pe loc! Dacă ceva, cumva, pe undeva, înţelegeţi... primejdie... vreun individ suspect... semnalul! De trei ori cucuveaua!

— N-ar fi mai bine să miaun?

Şeful şi-a azvîrlit braţele în lături, într-o atitudine de supremă nervozitate:

— Iar te bagi, Dudi? Te trimit acasă, ţi-am mai spus! Apoi, îngăduitor: Bine, miaună, numai nu da apă la şoareci... Fane şi Petre, la scorbură! Rodica, la fel. După echipament! Paul şi cu mine ne furişăm să spionăm intrarea. Acţionaţi! Cînd îmi auziţi semnalul, vă apropiaţi. Totul în cea mai perfectă linişte!...

Numaidecît pădurea s-a umplut de foşnetul frunzelor uscate, de trosnetul vreascurilor — o atmosferă încordată, misterioasă, enigmatică, „lugubră”. Acesta era ultimul cuvînt învăţat de Adrian.

Apoi tăcere. Scurtă.

O cucuvea şi-a înălţat de trei ori glasul.

I-au răspuns o droaie de pisici.

Şi din nou foşnet de frunze, trosnet de vreascuri...

Au făcut „joncţiunea” la picioarele stîncii.

În vîrf a apărut capul Şefului care, gesticulînd larg şi caraghios cu braţele, a şoptit ceva. Văzînd că nu-i răspunde nici unul a strigat:

— Aţi adus tot?

— Da!

— N-aţi zărit pe nimeni?

— Nimeni! au răspuns cei de jos, neînţelegînd de ce Adrian, care le recomandase sa nu facă zgomot, ţipă.

— Nimic suspect?

— Nimic suspect!

— Feriţi... Lansez otgonul!...

Frînghia, de care altădată spînzuraseră cămăşile, ciorapii şi chiloţeii copiilor, devenită cu o zi înainte scară pentru explorări arheologice şi alpine, s-a descolăcit pe toată lungimea stîncii. Băiatul cu pantaloni lungi a coborît din nod în nod — acestea reprezentau treptele scării — pînă la intrarea în coridorul secret. Din cîteva mişcări sigure, a ridicat întregul lor arsenal de cercetători, după care, unul cîte unul, toţi membrii grupului „Braşovia” au fost alături de şeful lor.

— Aprindeţi felinarele!

— Şi lumînările?

— Şi... Sper că nici unul dintre voi n-a scăpat vreo vorbuliţă pe acasă... Dacă aţi suflat ceva, v-aţi ars!

Copiii au schimbat priviri şi au ridicat din umeri, plini de superioritate.

— Bine. Atunci, haideţi!

Coridorul nu mai părea atît de înspăimîntător, cu toate că din loc în loc se mai împiedicau. Mergeau fără teamă. Chiar şi Adrian, care-şi dădea importanţa unui erou din lecturile sale, îşi ţinea satîrul foarte neglijent, încît, dacă într-o singură zi şi într-o singură noapte, cît trecuse de la prima explorare, ar fi apărut pe aici vreun liliac vampir sau vreun vultur uriaş, ori cine ştie ce reptilă, ca-n filmul „Loana”, fără nici un fel de dificultate i-ar fi făcut mici fărîme. Nu mai erau atenţi nici măcar la „chestii”, pentru că îi interesa altceva, cu totul altceva. O serie de întrebări care nu le dădea pace, care-i rodea. O curiozitate care se cerea satisfăcută. Cine sînt oamenii care umblă pe aici, ce fac, pe unde intră? Ale cui erau oasele scheletului descoperit? De ce muriseră oameni acolo? Muriseră, sau îi ucisese cineva? Unde-i cealaltă intrare? Din prima încăpere, prin deschizătura descoperită de Dudi şi numită „Intrarea aghiotantului”, şi prin „Poarta comandantului”, denumire atribuită în cinstea lui Adrian, pentru ca posteritatea să-şi amintească de glorioşii ei descoperitori, au pătruns în cel de al doilea tunel. Aici atenţia le-a crescut. Şeful se oprea la fiecare pas. Asculta. Restul grupului — la fel.

Atîta vreme cît nu ştiau cine umblă prin aceste locuri, se impunea — în limbaj pionieresc — o vigilenţă crescută; nimeni nu ştia de existenţa acestor catacombe, deci acei care călcau pe aici — fără îndoială oameni în toată firea, dovadă mucurile de ţigări — ori se ascundeau, ori plănuiau ceva. Categoric, nu cu gînduri curate, din moment ce n-o făceau la lumina zilei...

Pe neaşteptate, băiatul cu pantaloni lungi s-a oprit:

— Stingeţi! le-a spus cu glas scăzut, el însuşi stin-gîndu-şi lanterna.

De undeva, din faţă, venea un zvon de glasuri.

— Să nu scoateţi o vorbă! a mai şoptit. Şi nu mişcaţi!

A rămas fiecare unde se găsea. Stană de piatră. Dudi îl ţinea strîns de mînă pe Şef. După aproximativ un minut, acesta a ordonat:

— Înaintaţi cu cea mai mare băgare de seamă!... Nu tuşiţi, nu strănutaţi!... Mergeţi lipiţi de pereţi! Dacă puteţi, faceţi-vă una cu el!... Dudi, să nu-mi dai drumul de mînă!...

Metru cu metru, pas cu pas, frecîndu-şi spatele de peretele galeriei, înaintau. Fiecare bucată de teren cîştigata le scălda frunţile în sudoare rece. Aveau impresia că-şi aud bătăile inimilor. În urechi simţeau un bîzîit ciudat, ca de albină. Scurgîndu-se o bună bucată de timp, au ajuns la capătul coridorului, unde se deschidea o gură uriaşă, măcinată de vîrstă. Aici s-au oprit.

Departe, tocmai în partea opusă a peşterii, se vedeau trei bărbaţi care mînuiau nişte obiecte dreptunghiulare, albe. Trei felinare atîrnate de colţuri de stîncă împrăştiau o lumină palidă. Glasurile oamenilor ajungeau pînă la urechile copiilor. Dar nu toate cuvintele se puteau înţelege.

—...Bucureşti...

—...Omul nostru...

—...Şapte minute...

—...Trei patruzeci...

—...Şi trei patru’şapte...

După ce au aşezat într-o firidă mai multe dintre obiectele pe care le văzuse grupul, bărbaţii au astupat-o cu o placă mare — nu se putea distinge ce era — au luat felinarele şi au plecat...

Multă vreme, însă, ecourile vocii lor s-au mai auzit în gangul în care stăteau curajoşii.

—...Pleacă la şi patru’şapte...

—...Douăzeci de kilograme...

—...La şase jumătate...

Apoi s-a lăsat tăcerea; o tăcere plină de respiraţii grele, înăbuşite; plină de teamă, de întuneric; o linişte asurzitoare, un zbucium interior nedefinit...

Secundele treceau anevoie. Copiii se uitau ţintă la Şef. Dar acesta tăcea. Tîrziu de tot, cam după o oră, Adrian a îndrăznit să deschidă gura.

— Staţi aici, mă duc singur!

— Şi eu? s-a proţăpit Dudi în faţa lui. Un aghiotant trebuie sa-şi urmeze şeful, nu?

— Aşa e, însă în misiune specială rămîne pe loc. Este?

— Este! au răspuns ceilalţi copii.

— Bun... Deci, eu plec să văd ce-i dincolo. Nu aprindeţi încă nici o lumină. Nu faceţi zgomot. Misiunile extraordinare se îndeplinesc fără murmur...

— E drept, a încuviinţat Paul, dar dacă ţi se întîmplă ceva, cum aflăm, ca să-ţi putem veni în ajutor?

— Ce să mi se întîmple? „Probleme” din alea cred că n-or mai fi. În orice caz, dacă e pericol... cucuveaua! Asta însemnînd că trebuie s-o ştergeţi. Iar de nu, miaun de trei ori şi vă apropiaţi.

Şeful a plecat, ţinînd lanterna stinsă într-o mînă şi satîrul în alta, fără să le mai dea alte lămuriri. Copiii priveau cum Adrian se pierde în beznă şi simţeau că li se strîng inimile la gîndul că şeful lor ar putea să păţească ceva. De pildă să-l prindă indivizii aceia şi să-l tortureze, în ultimă instanţă chiar să-l omoare. „Cîte nu se pot întîmpla, nu?” În acelaşi timp erau mîndri că au un conducător atît de neînfricat.

Astfel s-au scurs multe clipe de tăcere, de întuneric. Aşteptau cu încredere, cînd înfierbintaţi de dorinţa să alerge pe urmele lui Adrian, cînd stăpîniţi de emoţie, părîndu-li-se că se scufunda în grohotişul colţuros...

Năpustitor, un strigăt ascuţit a scrijelit bezna, lo-vindu-se de bolţile de piatră, de pereţi, zguduind aerul:

— Băăăieţiiii!

Şi în aceeaşi secundă fascicolul de lumină din lanterna Şefului i-a îndemnat să se avînte.

— Ce e?

— Ai descoperit ceva?

— Unde au dispărut?

— E vreun mister?

Cînd, în fine, s-au văzut alături de băiatul cu pantaloni lungi, acesta, cu un gest triumfător, le-a arătat rodul explorării sale, întreprinsă cu atîta curaj:

— Priviţi, acesta-i adevărul!

Şi „adevărul” erau nişte plăci indicatoare, din cele care se agaţă pe vagoanele de cale ferată, purtînd inscripţia: tren accelerat numărul 201, Bucureşti-Nord—Budapest—Wien—Basel—Paris.

— Wiener-Walzer! a şoptit Taciturna. Ăsta e trenul cu care am plecat anul trecut în tabăra de pionieri.

— Ce să caute aici trenul tău?

— Dar astea? Nu sînt de la tren?

— Nu ştiu, n-am putut afla nimic. Asta-i tot ce am descoperit.

— Mister mare, Şefule! l-a tras de mînecă Fane.

— Da, mister!... Wiener-Walzer!...

— Schelete ai mai găsit?

— Nimic... Dar o să aflăm noi!

— Ce? S-au strîns toţi în jurul lui Adrian.

— Vom vedea... Pînă atunci, ştiţi să păstraţi un secret?

— Da! au răspuns copiii, într-un glas.

— Şi eu.

Capitolul 4
SFATUL DIN PEŞTERĂ ŞI URMĂRILE LUI

A două zi, după strigătele de cucuvea şi miorlăiturile de rigoare, membrii grupului „Braşovia” s-au adunat chiar în peşteră, imediat lîngă intrare. S-au aşezat pe cei şapte bolovani, special căraţi aici şi rînduiţi în cerc, şi au ţinut sfat. În mijloc, pe o lespede ce închipuia masa de taină, trona lampa adusă de Dudi. Lumina ei, abia licărind, cernută prin afumătura sticlei, se arunca pe feţele copiilor, colorîndu-le într-un galben-verzui, ridicîndu-le pe pereţi umbre groteşti, schimonosindu-i, lungindu-le nasurile, inimile...

— Să întocmim un plan! a spus într-un tîrziu Şeful, stînd gînditor pe pietroiul lui.

— Ce plan, Adriane?

— Un plan de acţiune.

— Da, da, sa facem un plan, a repetat Dudi.

— Pai, zi-l odată, Şefule! l-a îndemnat Fane.

— Ai răbdare, Ariciule!... Adrian s-a ridicat în picioare: Aseară am întocmit ordinea de bătaie şi am pus la punct strategia!... E ceva colosal, miraculos!

— Miraculos?!

— Ohoho!!... Deschideţi-va urechile!... Mai întîi şi-ntîi împresurăm locul. Ne vom tîrî ca nişte şerpi prin iarbă... adică nu prin iarba, că în peşteră nu e, ne vom tîrî ca nişte şopîrle printre pietre — Adrian s-a înflăcărat, iar umbra lui uriaşa făcea mişcări ciudate — ne apropiem de ei şi-i spionăm...

— Cum?

— Cu fler.

— Ce e aia?

Şeful l-a fulgerat cu privirea pe Dudi-aghiotantul care — şi nu era pentru prima oară — îl punea din nou în încurcătura.

— Flerul e... ceva care au toţi spionii şi toţi detectivii... Căutăm să descoperim cealaltă intrare şi să-i urmărim.

S-au minunat cu toţii cînd au auzit-o pe Taciturna rostind o frază mai lungă:

— Băieţi, nu vă supăraţi că mă amestec şi eu, dar e oare bine ce facem? Să nu păţim ceva! Nu ştim cu cine avem de-a face...

— Tu să vorbeşti la ora copiilor! Ascultaţi-mă pe mine, sîntem pe cale să descoperim un lucru colosal, magnific! O să se mire o lume!

— Ca în „Cei şapte magnifici”?

— Nu, ca în „Cei şapte samurai”.

— Phi, ce filme, domnule, ce filme’! se entuziasmă şi Petrica. Trop, trop... pac, pac! Sau ălălalt cu săbiile: „În gard!” Şi pe urmă ţac, ţac, ţac, ţac, ţac!

Nemaiizbutind să-şi ţină nervii în frîu, Adrian s-a oprit locului şi a tunat:

— Eu îmi dau demisia! Ori mă ascultaţi, ori adio şi n-am cuvinte! Aşa vă ţineţi jurămintele?

— Fii cuminte, Şefule! De ce te-ai supărat pe degeaba? încercă, să-l domolească Rodica.

— Ce, mă, crezi că eşti interesant? cuteză şi Dudi. Pînă şi ochii Taciturnei, de un albastru adînc, aşa cum e cerul de primăvară, i-au azvîrlit băiatului cu pantaloni lungi o undă de reproş.

— Bine, trec cu vederea de data asta. Să continuăm. Noi toţi sîntem statul major şi tot noi cei care executăm. Vom acţiona în felul următor: cîte unul va sta la pîndă în peştera cea mare. Îl schimbăm din două în două ore. Ceilalţi, în afară de mine şi Paul, rămîn aici. Noi mergem să căutăm cealaltă intrare, adică ieşire. Cine se oferă să stea primul la pîndă?

Nici un răspuns.

— Atunci să tragem la sorţi!

Şi-au scris numele pe cîte o hîrtiuţă din caietul de poezii al Taciturnei, şi după ce le-au amestecat, Adrian a tras cîte-un bileţel.

— Primul — Fane!... Al doilea — Nas-în-vînt!... Al treilea — Petre!... Şi ultimul... ba nu, ultima — Sanda!

— Cum le nimerişi, Şefule, un băiat şi o fată, un băiat şi o fată?! rîse Fane.

— Uite-aşa, să-ntrebi tu!

— Şi ce-avem de făcut acum? se interesă Paul.

— La treabă! Tu, Dudi, Fane şi eu ne deplasăm. Restul rămîne aici sau se joacă!

— Staţi! face deodată Taciturna, ducînd degetul la buze.

— Ce mai e?

Inimile tuturor se opriră.

— Se aude ceva!... Mie mi-e teamă, şopti Sanda.

— S-ascultam!... Linişte!... Dudi, lasă felinarul. Prin coridorul secret răzbăteau pînă la ei nişte zgomote înfundate. Aveau impresia că bătea cineva cu ciocanul sau cu tîrnăcopul. În orice caz, bufniturile care se auzeau i-au înlemnit. Chiar şi Adrian, care se dovedise pînă acum plin de iniţiativă, se simţea încurcat. De aceea, salvarea n-a venit de la el, ci de la Petre. A luat lanterna din sacoşă, şi fără să le spună un cuvînt a plecat în recunoaştere, spre locul „fatal”, unde, dacă n-ar fi existat frînghia de rufe transformată în scară alpină, pe care s-o arunce la timpul potrivit Fane Mitache, zis Arici, s-ar fi dus de-a berbeleacul — şi cine ştie ce s-ar mai fi întîmplat. (Pentru asta spusese c-o să-i fie recunoscător toată viaţa.)

S-a înapoiat după puţină vreme înfricoşat. Tremura tot şi era gata-gata să plîngă.

— Ce s-a-ntîmplat, Petrică?

— Cineva... ne-a astupat intrarea!

— Nu se poate! s-a repezit spre el Adrian. Nu se poate! Spune că nu e adevărat! Spune!...

— Ba da, aşa e...

— O să murim aici! s-a văitat Aghiotantul.

— Taci, Dudi!

— De ce să tac? plîngea el, ştergîndu-şi lacrimile cu dosul palmei. Să vezi ce o să ne bată mama!... Şi numai tu eşti de vină!... Mare şi...

— Încetează odată!... Fiţi calmi, vă rog! Nu vă pierdeţi cu firea! Trebuie să găsim o soluţie... Nu te-ai înşelat, Petrică?

— Nu! Du-te şi tu... ai să vezi...

— Nu pot părăsi grupul. Căpitanul de vapor piere împreună cu vasul pe care-l comandă!

— Care vas? a smiorcăit bondocelul.

Dar băiatul cu pantaloni lungi nu i-a mai răspuns. Simţea în gît o strîngere ciudată. O gheară care încerca să-l sugrume.

Paul, care nu şi-a pierdut o secunda cumpătul, s-a ridicat de pe bolovanul său, i-a smuls lanterna lui Petre şi, cu multă atenţie, oprindu-se la fiecare pas, s-a îndreptat spre ieşire.

Zgomotele nu se mai auzeau. Sau ei nu le mai auzeau — nu se ştie. Cert este că Sanda, în tăcerea ei, se gîndea la ceva, pentru că era frămîntată, pe faţa i se vedea un chin lăuntric, trădat de roşeaţa care-i împurpurase obrajii.

— Băieţi, a vorbit într-un tîrziu, dacă nu e pus ceva greu la intrare, să împingem cu toţii.

— Şi dacă cei care ne-au astupat intrarea ne aşteaptă afară? întrebă Rodica.

— De ce să ne aştepte? Dacă voiau să ne facă vreun rău, veneau după noi. Poate nici nu ştiu că sîntem aici.

— Uite, domnule, ce deşteaptă e Taciturna!

— Credeai că numai tu eşti? strîmbă din nas Dudi.

— Aşa credeam, se uită chiondorîş la el Adrian.

— Poate tocmai fiindcă ştiu că sîntem aici ne-au blocat, a gîndit cu glas tare Fane Mitache. Nas-în-vînt l-a repezit:

— Vorbeşti prostii!

— Lasă-l să vorbească! Şi de ce să ne blocheze aici, Fane?

— Păi, ştiu eu? Ne-or fi închis ăia trei de ieri, care umblau cu bucăţile de tablă, simţind că-i urmărim şi...

— Ăia nu pot să fie, nu ne-au văzut. Să aşteptăm întoarcerea lui Paul.

S-a aşternut o tăcere grea. Nu li se auzea decît respiraţia. Din cînd în cînd Dudi-şi sufla nasul. La vreo zece minute, licărul lanternei a apărut după cotul coridorului. Paul venea fluierînd.

— Ce e?

— Ne-au astupat?

— Putem să ieşim?

— Aşa-i că Petre s-a speriat degeaba?

— Linişte! a tunat Şeful. Raportează, Paul.

— Nu e nimic. (Rumoare.) Nişte tăietori de lemne au doborît un copac, şi a căzut la gura peşterii.

— Uf, ce spaimă am tras! Şi-acum îmi ticăie inima!

— Bine că a fost numai atîta!

— Dacă aşa stau lucrurile, a luat frîiele în mînă Adrian, să ne vedem de treabă. Fane, treci de pază! Ai căzut primul la sorţi.

Au pornit. Un grup spre copacul doborît, iar celălalt către partea opusă.

☆

Seara se lăsa încet, acoperind Tîmpa în valuri de negură, adormind pădurea, păsările codrului, jivinele. Frunzele copacilor, ţanţoşe pînă atunci, se plecau spre pămîntul din care-şi trăgeau seva. O linişte caldă, moale, începea să cuprindă natura. În aer plutea o lîncezeală, o amorţire, relaxarea de dinaintea somnului,

destinderea aceea molcomă, atît de caracteristică.

Şi totuşi, în măruntaiele muntelui, acolo pe unde vreme îndelungată nu mai trecuse picior de om, şapte copii aşteptau încordaţi. Nu mai ştiau de foame, nu mai ştiau de sete, somnul le pierise. Doi — Adrian şi Paul — continuau să caute, iar ceilalţi, strînşi în jurul lui Petre, nu făceau nici cea mai mică mişcare. În bezna care domnea în încăpere nu li se vedeau decît ochii. Sticleau ca nişte licurici, aţintiţi în aceeaşi direcţie. Fane se aşezase cu faţa-n jos, pe nişte vreascuri aduse de afară. Fetele-şi puseseră mîinile în poală şi arar se uitau una la alta. Micuţul Dudi, care pînă atunci făcuse fel de fel de şotii, îşi strîngea de la o vreme picioarele şi se tot foia pe bolovanul său.

— Ce e, Dudi? l-a întrebat şoptit Petrică.

— Ni... nimic. Adică... vino să-ţi spun la ureche... mi-e ruşine.

Petrică înţelese:

— Hai, dă-mi mîna.

Taciturna tocmai voia să spună ceva, dar a aşteptat pînă s-au întors cei doi.

— Am o propunere... Ca să mai treacă timpul, să vă citesc o poezie... E o poezie despre noi...

— Toată lumea e de acord? le-a cerut avizul Petre, care-l înlocuia pe Adrian. Şi cum toţi au dat afirmativ din cap, el făcu un semn spre Sanda, că poate să înceapă.

— Îmi trebuie lumină!

— Felinarul mai are doar puţin gaz. Dacă nu ţine mult, îl aprind.

— Nu ţine, te asigur.

Atît pentru că urma să se citească o poezie despre ei, cît şi pentru faptul că Sanda vorbise enorm, în comparaţie cu alte zile, l-au determinat pe băiat să scapere unul din ultimele beţe de chibrituri şi să dea foc fitilului. Nu se mai temeau că vor fi descoperiţi de cineva, cîtă vreme nu se întorseseră Adrian şi Paul, aşa că...

— Poezia se cheamă „Sîntem alpinişti”...

Pe vîrfuri de munte, pe creste,
Urcăm cu elan şi avînt,
Senini, fără cute pe frunte
Şi-n suflet cu dor şi cu cînt.
Sîntem pionieri, temerarii,

„Braşovia” noi ne numim,
Iubim viaţa aspră de munte,
Pe culmi tot mai sus ne călim.

— Foarte frumos! a spus Fane de la locul său. Asta ar merge ca marş! Şi încă ce mai marş! îmi dai niţel caietul?... Ascultaţi: Ta-ra-ra-ra-ra-ri-ra-ri-ra. Pe vîrfuri de munte, pe creste... Ra-ri-ra-ri-ri-ra-ra-ra... Urcăm cu elan şi avînt... Este? Cînd ieşim de aici îl pun pe note!...

— Te pricepi?

— Păi, dar!

— Te lauzi, Ariciule! îl luă peste picior Rodica.

— Io? şi-a zbîrlit ţepii Fane. Am să-ţi arăt eu ţie, Nas-în-vînt!... Ia-ţi caietul, Sanda!

Apoi iar s-a aşternut tăcerea. Cam la un sfert de oră după ce Sanda terminase de citit, mai bine zis de recitat poezia, s-a auzit un glas:

— De ce n-or fi venind ai noştri? Era vocea lui Dudi. Mi-e foame!

— Da, ar cam fi timpul să se întoarcă, a constatat şi Petre, cercetîndu-şi ceasul cu limbi fosforescente. Nu li s-o fi întîmplat ceva?

Întrebarea lansată atît de liniştit a stîrnit îngrijorare printre copii. Pe feţele luminate de felinarul gata să moară, se citea un pic de teamă. Deodată strigătul unei cucuvele s-a auzit limpede, deşi venea de departe, parcă din fundul pămîntului.

— I-auziţi!

— Sssst!

— Stinge felinarul!... Ce mai vrei, Dudi?

— Nimic, a scîncit bondocelul. Mi-e foame!

— Ai răbdare, acuma mergem acasă... Nu vă mai foiţi! Le răspund!...

Un mieunat tînguitor a străbătut galeria... Strigătul cucuvelei, de undeva de mult mai aproape, a răsunat din nou. Apoi lanterna Şefului i-a „punctat” pe fiecare. Scurt.

— Ura, copii! s-a repezit Adrian victorios spre grup. Am aşteptat, am aşteptat, dar nu zadarnic!... Ce e cu voi? De ce tăceţi?

— Unde e... Paul? Şi ce e aia legată de tine? a întrebat Petre.

— O sfoară!... Ha, ha, ha!... O sfoară ca toate sforile!... Am

găsit-o „acolo”. Paul e la celălalt capăt.

— Eu nu-nţeleg nimic! s-a mirat Fane.

— Aşezaţi-vă! Am să vă povestesc...

— Nu se poate mîine?

— De ce, Dudi?

— Mi-e foame! Mi-e foame, n-auzi?

— Totuşi, trebuie să vă spun, nu? mai-mai că a strigat la aghiotant Şeful, şi toată buna lui dispoziţie s-a spulberat ca puful de păpădie, la o simplă undă de vînt.

— Lasă, Dudi, ne povesteşte, şi pe urma plecăm, a căutat Petre să-i împace pe cei doi fraţi. Ce, mori încă o jumătate de ora?

— Bine... Dar o jumătate de oră, nu mai mult! i-a ameninţat aghiotantul cu degetul.

✯

Dar nici cînd luna, spînzurată de cer, ajunsese de acum deasupra creştetului Tîmpei, Adrian încă nu-şi terminase relatarea. Fuseseră atît de captivaţi de povestire, încît uitaseră de haita lupilor ce le umbla prin stomacuri, nu se mai gîndeau să se ducă acasă, uitaseră de toate, pînă şi de Paul care „ţinea legătura” cu grupul printr-un simplu fir de sfoară de Manilla.

Singurul care n-a putut auzi sfîrşitul povestirii a fost bondocelul. Ţinut în braţe de Petre, mîngîiat pe cap, aşa cum mîngîi mieii, trecuse pe nesimţite în braţele lui Morfeu... Mai întîi simţise o moleşeală plăcută, apoi nişte cercuri i s-au ivit în faţa ochilor, pe urmă ceaţă, crîmpeie de vată, fum — şi dintr-o dată Petre a trebuit să-l susţină, altfel ar fi căzut pe grohotiş.

Au ieşit doar cinci din peşteră. Adrian s-a întors pe firul de Manilla, lîngă Paul. Noaptea era răcoroasă, dar calmă. Nu se întîmpla nimic, nu se auzea nimic. Frunzele nu foşneau, crengile stăteau liniştite pe copaci, vreascurile dacă mai trosneau, dar vag, călcate de cine ştie ce făptură nevinovată. Oraşul se vedea ca-n palmă. Troleibuzele încă circulau. Fumul fabricilor şi uzinelor se ridica drept ca o lumînare. Era acalmie, dar o acalmie de dinaintea unei furtuni.

(va urma)

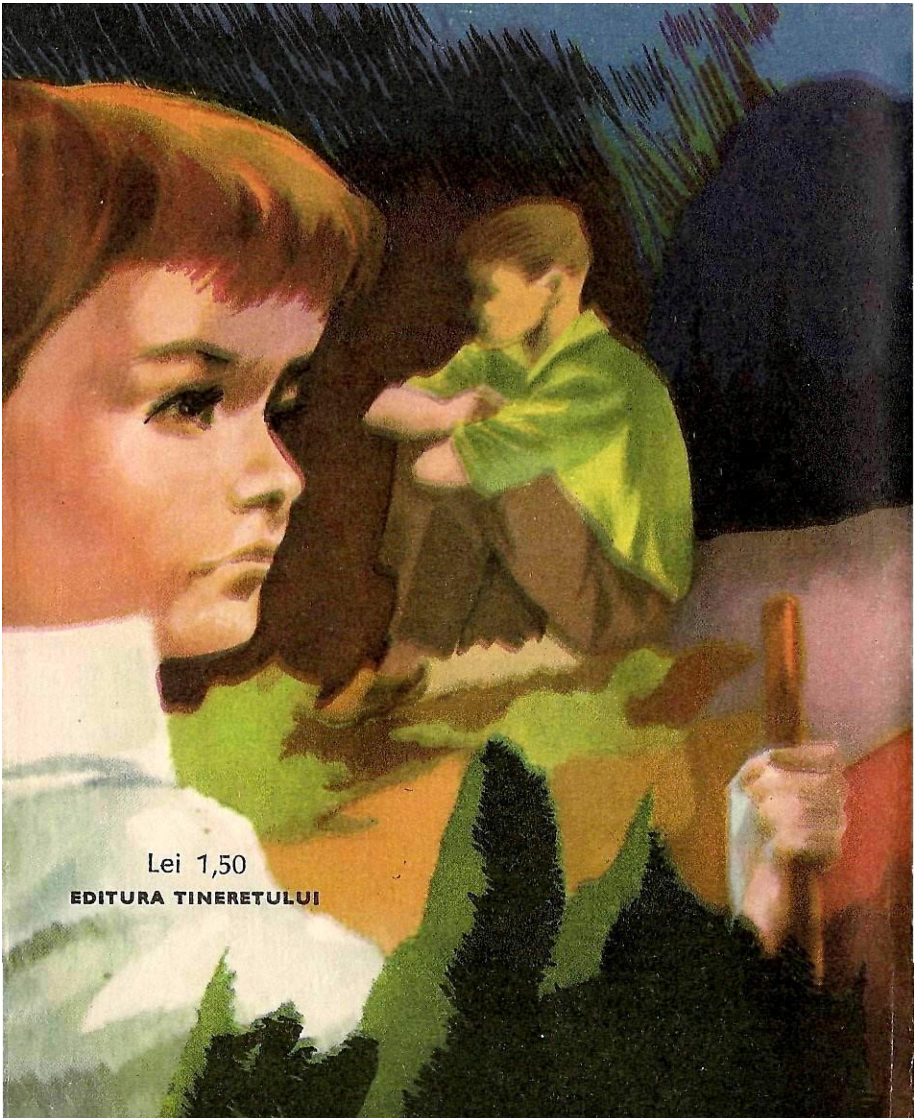
Lei 1,50
EDITURA TINERETULUI